

חבורה ראה

לע"נ אבי מורי אהרן בן מרדכי ואימי חומתי סולטנא בת שלמה ואסתר
לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לויס בת סוליקא - לע"נ דוד בן י-הודה - לע"נ מימון בן שמטוב

Commercialiser de la nourriture non Cachère ?

בעבודה - אין נמסרים בידכם. למחר שילשלו
דינרין בקופה, והעלו להם חזיר. כיון שהגיע
לחצי החומה, נעץ צפרניו בחומה, ונזדעזעה
ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות
פרסה. באותה שעה אמרו: ארור האיש שגידל
חזירים, וארור האדם שילמד את בנו חכמת
יוונית. ועל אותה שעה שנינו: מעשה שפא עומר
מגנות הצריפין, ושתי הלחם מבקעת עין סוכר.

תוספות: לא יגדל אדם חזירין - וא"ת ת"ל דאסור
לעשות סחורה בכל דברים טמאים כדתנן במסכת
שביעית (פ"ז מ"ג) אין עושין סחורה בנבילות וטריפות
ובפ' כל שעה (פסחים דף כג. ושם) נמי אומר צידי חיה
ועוף שנזדמנו להם מינים טמאים דוקא נזדמנו אבל
לכתחילה לא כדדריש התם יהיו בהוייתן יהא ובת"כ
נמי דרשינן שקץ הוא לכם שלא לעשות סחורה בהן
ותירץ ר"ת דהיינו דוקא בדבר העומד לאכילה אבל אם
מגדלן למשוח עורות בשומן או למכורן לישראל שימשח
בהן שרי וכל חלב מותר למכור היכא דלא קאי לאכילה
ובירושלמי נמי מפרש בהאי פירקא דסוסים וחמורים
שרי לעשות בהן סחורה משום דסתמן למלאכה:

שולחן ערוך יורה דעה סימן קיז לא לעשות סחורה מדבר איסור

כל דבר שאסור מן התורה אף על פי שמותר
בהנאה אם הוא דבר המיוחד למאכל אסור
לעשות בו סחורה (ל' המחבר) (או להלוות עליו)
(ת"ה סימן ר') (ואפילו לקנותו להאכילו לפועליו
עובדי כוכבים אסור) (כך משמע מב"י מהגהות מיימוני
פ"ח דמאכלות אסורות) חוץ מן החלב שהרי נאמר
בו יעשה לכל מלאכה ואם נזדמנו לצייד חיה
ועוף ודגים טמאים (וכן מי שנזדמנה לו נבילה
וטריפה בביתו) (טור) מותר למכרם ובלבד שלא
יתכוין לכך: הגה וצריך למכרה מיד ולא ימתין עד
שתהא שמינה אצלו (ב"י בשם א"ח) וכן מותר לגבות
דברים טמאים בחובו מן העובד כוכבים דהוי כמציל
מידם (רשב"א בתשובה) ואסור למכור לעובד כוכבים
נבילה בחזקת כשירה (טור) (ועיין בחושן המשפט סימן
רכ"ח) וכל דבר שאין איסורו אלא מדבריהם
מותר לעשות בו סחורה.

משנה שביעית פרק ז משנה ג

קלפי רמוז והנץ שלו, קלפי אגוזים והגלענין,
יש להם שביעית ולדמיהן שביעית. הצבע, צובע
לעצמו, ולא יצבע בשכר, שאין עושין סחורה
בפרות שביעית, ולא בכורות, ולא בתרומות,
ולא בנבלות, ולא בטרפות, ולא בשקצים, ולא
ברמשים. ולא יהיה לוקח ירקות שדה ומוכר
בשוק, אבל הוא לוקט ובנו מוכר על ידו. לקח
לעצמו והותר, מפר למכרו:

רמב"ם: ומה שאמר ובנו מוכר על ידו הוא שאם יקח הבן
ממה שאסף אביו ומכרו אין עליו חובה בזה אבל המעות
ההם הם דמי שביעית ועוד נפרש דין דמי שביעית:

פסחים דף כג ע"א

והרי שרצים, דרחמנא אמר: "שקץ הוא
לא יאכל", ותנן: צידי חיה ועופות ודגים
שנזדמנו להם מינין טמאין - מותרין למוכרן
לגוים. שאני התם, דאמר קרא: "לכם" -
שלכם יהא. אי הכי, אפילו לכתחילה נמי!
שאני הקא, דאמר קרא: "יהיו" - בהוייתן
יהו.

תוספות: אמר קרא יהיו בהוייתן יהו - וא"ת
א"כ סוסים וחמורים היכי זבנינן וי"ל דבמידי דאכילה
מיירי דווקא ובירושלמי דמסכת שביעית ספ"ח פריך
והרי חמור וגמל ומשני למלאכתן הן גדילים וא"ת
דאמר' במרובה (ב"ק פב: ושם) אסור לישראל לגדל
חזירים תיפוק ליה דמדאורייתא אסור וי"ל דנפקא
מינה למיקם בארור אי נמי הא דאסור מדאורייתא
היינו להשתכר ולמכור לנכרי לאכול אבל להשתכר
בשומן או בעורן לא או שמגדל שלא למכור אלא למשוח
ולהדליק אפילו הכי בחזירי אסור א"נ בנזדמנו לו
כגון שנפלו בירושה אין לגדלן:

בבא קמא דף פב ע"ב

אין מגדלין חזירים בכל מקום. תנו רבנן:
כשצרו בית חשמונאי זה על זה, היה הורקנוס
מבפנים ואריסטובלוס מבחוץ. ובכל יום היו
משלשלים להם בקופה דינרין, והיו מעלים
להם תמידים. היה שם זקן אחד שהיה מכיר
בחכמת יוונית, אמר להם: כל זמן שעוסקין